

malta

KADIMA

GRES 1962

I. GRUPA

PUT NA MORE

Poslije završetka ove školske godine trebali smo da odemo moj brat i ja na letovanje. To je bio veliki dan poslije duge zime.

Najzad je došla subota, ta duga oćeravana subota. Voz je u 8^h krenuo sa železničke stanice u Sarajevu. Sve je bilo lepo i veselo dok nas nije savladao san. Pošto nije bilo mjesta za svakoga da spava komotno, svi smo se stisli i tako proveli tu noć. Sutradan smo ujutro stigli u Zagreb. Oko podne stigli smo u Rijeku, zatim brodom do Cresa. Na Cresu su nas dočekali, smo svi zajedno došli u domu na letovanje. Tu nam je lepo. Sunčamo se i kupamo do mile volje. To je bio naš put od Sarajeva do Cresa.

Montigo Tma
Sarajevo

JUČE, DANAS SUTRA

U maju ove godine to su bila očekivanja; jednom sam čekala kada ću na more. Volim more od prvih julskih dana, kada živa dostiže i do 30° i kada se asfalt pod nogama ugiba, pa do zadnjih augustovskih dana, kada vetrić lagano duva i možda on baš daje na znanje da je letovanje završeno. Danas je to istina i java, koja se bliži kraju, jer se za koji dan vraćamo sa mora.

Nekada zamisljani Cres danas dobro poznajem i kao mi što se već vraćam kući.

Za koji dan u ranu zoru dok se sunce tek nada na istoku napustićemo još uspavan Cres, njegovih male uzane uličice i naš dom u kome ćemo ostaviti sve radosti ili možda tuge doživljene za dvadeset provedenih dana i odneti u to rano jutro samo uspomene. Mnoga očekivanja se vrlo često ostvare i vreme teče, teče i otav, za sobom događaje.

Finci Izvidana

Brijuni

USTANAK BAR-KOHBE

Ustanak

Rimski car Hadrijan je terorizirao provinciju Judeju i Jereje. Namjeravao je čak da sagradi nanovo Jerusalem, ali za pogane. Zato su se Jereji digli na ustanak pod vodstvom Bar-Kohbe, (sin Hjesde), te potukli Rimljane i uglavnom oslobodili Judeju. Jereji su kovali i svoj novac. Tek poslije 3 godine je rimski vojskovođa (imperator) Sever uspio da dotuče pobunjeničku vojsku.

Trdnava Betar

Bar-Kohba se sa dijelom vojske utvrdio u tvrđavi Betar kod Jerusalima, koji je tada bio sav u ruševinama. Ali našao se izdajica, koji je izdao Rimljanima podzemni rov, koji je vodio u Betar. Rimljani su kroz taj rov došli Jerejima iza leđa. Pritom su pobili većinu Jerejskih ustanika. Vodju Bar-Kohbu i jednog od brojnih potstrekaca Rabi-Ahibu uhvatili su žive.

Tragični svršetak

Oni ustanici, koji su se riješili skloniti u pećine, pripremljene za slučaj sklapanja, nisu baš prošli od onih u tvrđavi Betar. Rimljani su pred pećine postavili straže, koje su ubile svakog, koji bi išao napođe. Oni su na taj način žalosno umrli od gladi i žedi. Arheolozi su pronašli u pećinama lebanje, košulje i vjerske predmete. Vratimo se

zarobljenicima. Bar-Kokbe su bacili lavovima,
a Rabi-Akibi su odrali kožu sa žirog tijela.
I ostali ustanici, koji su bili zarobljeni uglavnom,
su bili bačeni lavovima. Tako su se „kulturni“
Rimljani svetili Jerzejima.

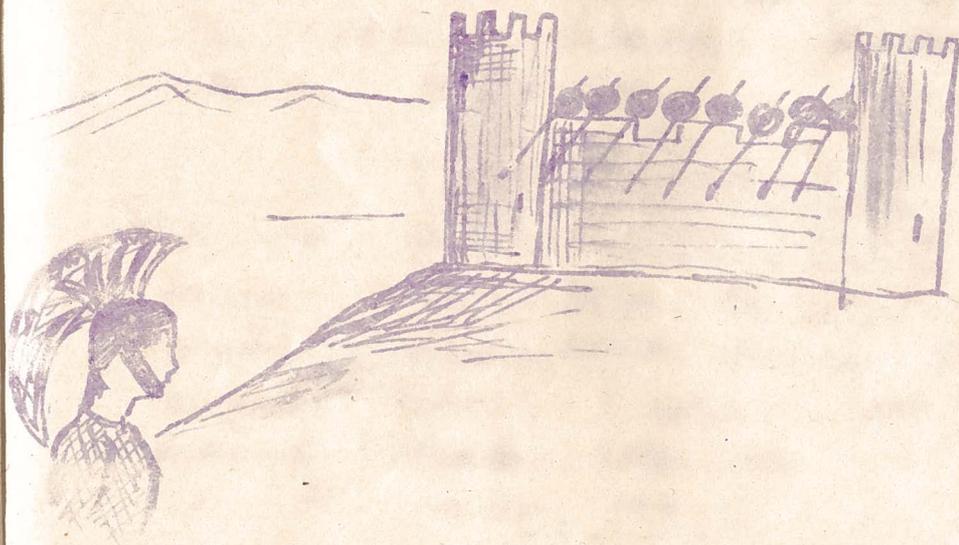
ELIA KAPITOLINA

Car Hadrijan je izveo svoj plan: sagradio je
novoro Jerusalem, pod novim imenom Elia
Kapitolina. U centru grada su bili Jupiterov
i Hadrijanov hram. Jerzeji nisu smjeli ni da
kroče u Eliu Kapitolinu.

EPILOG

Tako je uništena i posljednja Jerzejska država
na tlu Kanaana u Starom vijeku. Na toj
zemlji je poslije približno 2000 godina osnovana
država Israel (15. maja 1948). To takođe nije
postignuto bez borbi. Jerzeji su se morali teško
boriti s Arapima.

Mladen Švarc
Ljubljana

OREOL SMRTI

Život je voleo više
nego ikada drugo
jesto li zato ubili njega?
O bolna beskrajna tuga!

U tihoj i tamnoj noći
Dok pesma se ustička ovi,
Blagi detinji glasice
Jedva čujno zbori.

Tihom optužba teče
Kroz toplu proletnu noć
I dete se izak nada
Da će osveta doći!!

Dok pesma se krunička ovi,
Teče optužba guta
I dete nestvo leži u noći
Kraj prašnjavog seoskog puta...

Albahari Varja
Sarajevo

DANE I JAKOV

Kada se toga dana Dane probudio sav izguben i izubijan, sunce je već bilo visoko na horizontu. To mu je bio već treći dan bježanja iz jednog logora, gde je bio zatvoren zbog toga što mu je otac atisao u partizane i tamo se proslavio. Dane se probijao kroz šumu tražeći očen odred. Odjednom se zaustavio, jer je u blizini zapucketala suva grančica. Na stazu je izašao jedan dečak i pažljivo osluškivao. Oko rukava na kaputu imao je žutu traku. Kada je Dane izašao pred njega on se prestrašeno trgao. Primetivši da je pred njim dečak omelio se i prišao. U razgovoru je Dane saznao da je dečak Jerejin i da je pobeo u partizane. Dečak se zvao Jakov. Dalje su išli zajedno. Spustio se munrak, kada je jedan čvrst glas viknuo: "Stoj!" Čim su stali pred njim je izašao jedan partizan i upitao: "Što tražite ovdje?" Odgovorio mu je Dane: "Tražimo mog oca, da nas primi u odred." Partizan ih je poveo sa sobom i uskoro su se našli u logoru. Dane se pozdravio s ocom i rekao mu da nisu mogli da podnesu nemački teror i da su zbog toga pobešli u partizane.

Prošle su već 4 godine, Dane i
Jakov su postaliiskusmi borci i
nerazdvojni drugovi. Jednog dana
sada već brigadu napao je mnogo
nadmoćniji neprijatelj, tako da su
se morali povlačiti. Dane i Jakov
su ostali u zaštitnici. Borili su se
lavovski, ali je neprijatelj bio reoma
jak. Prvi je poginuo Dane, jedan
napal ga je pokosio. Već teško ranjen
Jakov je opatio neprijatelja i
poslednjom snagom bacio je bombu,
koja je raznela obojicu i fašiste
u blizini.

Trajer Larlo
Novi Sad

VEČE NA MORU

Kad se spustio suton promatrala
sam sa obale more. Vidjela sam
tri svjetionika: crveni, zeleni i žuti.
Zaljevi su u raznim bojama.
Pogledala sam na nebo i vidjela
zvijezdu Danicu. Ribari su upalili
svijetla na svojim latama.
More ureće jako mi se svjeta.

Šijan Verica
Zagreb

ŠERIF

Konjak je divan
Vrtak i mar-
Braz kao tigar,
Hrabar kao lav.--

Te oka mu siva,
Vatra živa,--
Plemenito čelo,
Somburo pokriva--

Mustanga jaše,
Prijom lunja--
Osedlan srebrni,
Braz kao munja--

Šerifski znak,
Na psima sja--
O pasu mu vise,
Revolvera dva--

Na putu je pravom,
Hrabri mladić--
Banda je pred njim,
On će ih sti!!--

Oteto blago,
Opet će vratit--
Do smrti njega će,
Blagoslov vratit--

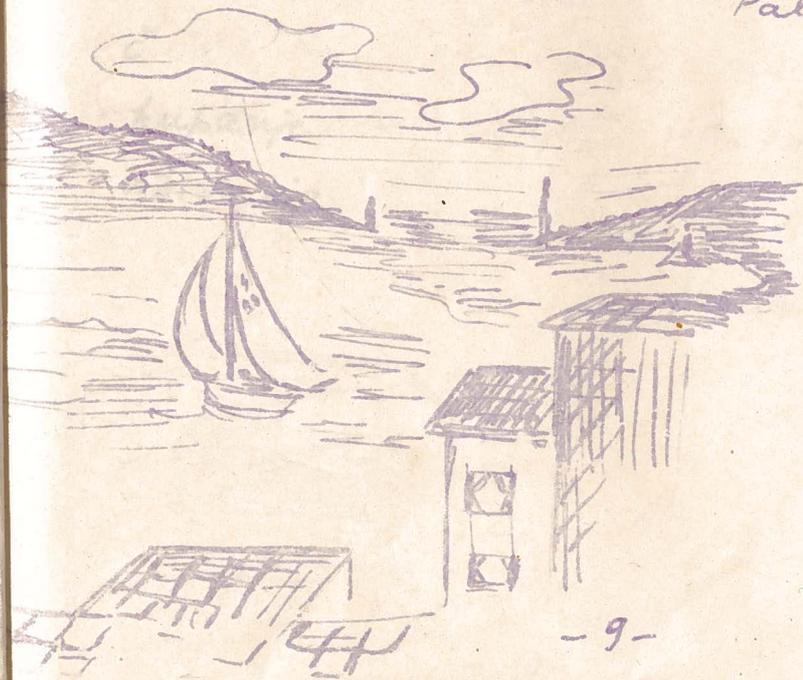

Šantner Vesna
Zagreb

Priroda na Cresu

Šetajući po brdima Cresa razmišljala sam o prirodi u tom kraju. Najljepši vidik sa brda je večernji morsk zaljev. Grane razgranate masline savijaju se nad grmovima šipaka kao majka koja bdi je nad djetetom. Brda Cresa su puna zelenog poljskog erijeda. Uveče kad se probudi mjesec na mirno more se spušta s ton živih boja. Okolina Cresa je puna borovih šunica i maslinovog drveća. Na beskrajnoj plavoj površini mora plove latice i jedrenjaci u kojima su ljudi, koji uživaju na svježem zraku. Svjetla svjetionika ukrašavaju mirno more, koje postaje sag živih boja.

Pal Marijana
Čakovec

JUTRO NA LETOVANJU

Jutro. Gledajući kroz prozor nebo pokriveno oblacima u meni se javlja strah da će vreme biti ružno, da ne će biti kupanja. I dok već vidim sebe u sobi neraspoloženom čuje se zvono, koje oglašava, da treba da se dignemo. Uskoro čuvari, buxovi preinjenio sa fiskulturom posle pješaka leuštinaama, koje su zabasnile.

"Jedan dva, jedan dva - čuje se glas fiskulturnog referenta, dok mi lenjo razbano čekajući kraj. Nošenje dva je korisna zabava, koja ispunjava desetak minuta posle fiskeulture. Namještanje kreveta je svakodnevni "mučni" posao, koji se kao praženje "da mora izvršiti. Opet zvono za doučak. I moramo pred zgradu da bi postrojeni ušli u tiperariju. Doučak ne prolazi bez uobičajene trke za popularnim dodatkom.

A tada nastaje ono što je najbolje u našemu životu na moru, ono zbog čega smo svi došli na more, nastaje kupanje, sunčanje, jednomi rečju nastaje uživanje.

Marinković Nada

Beograd

PRIČA O NADIMKU

Sedeći na obali kraj mora i zamišljeno posmatrajući crno-žute odbleške sunca koje zalazi i gubi se u moru, čujem čuveni glas: „Dolazi Bura!“ Crvena uzarena lopta gubi se u moru, dok ja razmišljam o ovom imenu.

Počelo je to jednom za vreme popodnevnog spavanja kada naravno nisam spavala.

Vesela i nemirna devojčica u toku dva sata skočila je u svakoj minuti dičila spavalicu u uglu i povukla za kosu.

Neka se prvi onaj tko na svojoj koži nije osjetio njene prste, kojima je kožu tako snažno stisnula. Prošetala se kroz sobu, izvinila na prozor, toliko puta da ni najsavesniji statističar ne bi uspeo da tačno izbroji njene pokrete.

Ni naša bolesnica nije ostala pošteđena, njena ranjena noga još je više zbolela zbog dejstva Burine ruke.

No ima i duhoviti, koji su primetili da se osećaju kao da su ih bure napale i naša drugarica dobila je duhoviti nadimak „Bura“. Kratka priča o veselom nadimku tu se završava.

Bura je došla i u ovom divnom trenutku da nastavi svoju delatnost dok su se crvenkasti oblaci već izgubili u moru.

Marinković Nada
Beograd

KAKO SAM UVREDILA MAJKU

Jednom me je nešto jako, nlo jako
zbolelo u mci. Uvredila sam majku.
Bilo je to jednog majskog predvećerja.
Sedela sam za stolom i čitala knjigu.
Mama me je pozvala na večeru.
Zvala je ječuput, draput, triput.
Posle tućeg poziva rekla sam mami
nešto što je na njeno mce palo
vrlo teško. Više me nije zvala, nije
me čak ni gradila. Zapravo nije mi
više ništa ni rekla. Primetila sam u
njenim očima suze. Bilo mi je žao
mame i htela sam da se izviniim,
ali mi nešto nije dalo da to
učinim. Nekoliko dana posle toga
mama je bila dobra i nežna prema
meni, ali ipak u njenim velikim
crnim očima videla se tuga. Želela
sam da se izviniim, ali mi opet neka
neumoguća bila to nije dala. Bilo mi
je teško, te sam otišla u kupačilo da
se isplaćem.

Sutradan dok je mama nešto radila u
kuhinji prišla sam joj, požubila je i
izviniila se. Toga trenutka sa srca mi je
pao veoma težak kamen.

Poleksić Ljubića
Beograd

Moja majka

Na svetu najviše majku volim
Ona za mene živi
i samnom se ponosi i divi.

Njena kosa je bujna kao šuma
A reči bistre kao reka
I duša je njena za mene meka.

Na svetu najviše majku volim
Ona za mene čini sve
I zvezde sa neba da mi skinu dve

Blanu Nada
Beograd

No. izletu

Jednog lepog prolećnog dana sunce je
ceo dan grejalo. Dečak, koji se vrao
kuća otisao je na izlet u Topčider.
Poneo je sa sobom deke i svoju
najomiljeniju igračku čamac od gume.
Kada je došao tamo opatio je jedan
potocić. Uzeo je svoj čamac, i počeo
da se igra. Zatim je ostavio čamac
i krio cveće. Pao je mrak. Dečak je
otisao veselo kući.

Kablijo Nina
Beograd

Izvod iz dnevnika od 11. VII. 1962.

... Noć je. Vrijeme: otprilike 11 $\frac{1}{2}$. Svi uveliko spavaju. I tada tada se nitko nije nadao iz trećeg kreveta s desna dopre jedan strašan urlik: "Prestani!!!", iako nije nitko ništa govorio, ni radio, da bi mogao da prestane, što je značilo da drug Vlado, koji spava u pomenutom krevetu, sanjao nešto tako strašno da je na glas dreknuo i razumije se sve nas probudio. On ustvari nije bio kriv za to, ali ta "olakšavajuća" okolnost nije mu pomogla, jer je već pet-šest prilika sa jastucima na leđima pošla prema njegovom krevetu i kao pljusak se spustilo na njega. Za kratko vrijeme svi su ponovo bili u krevetima, a iz trećeg kreveta se čulo neko plakanje, koje je ličilo više na cvilenje i miaukanje, nego na plač. Plač druga vlade bio je plač bez suza, ili ako hoćete "plač suvim suzama". Po nas je takode nervinalo i poslije nekoliko bezuspješnih pokušaja, da ga umirimo sobom su počele letjeti "japanke - apostolke". Naravno sve su pogodile cilj i najzad se drug Vlado umirio. Mi sutra je nastala nova muka: gdje su japanke? I tada je nastala nova atrakcija. Svi su hodali na sve četiri po sobi i tražili. Bilo je i karantole, ali se sve dobro svršilo. Život teče dalje...

Papo Zlatko
Sarajevo

DEČAK, LOVAC NA BISERNE ŠKOŽKE

U jednom malom, rimskom gradu postojala je škola za obučavanje dečaka, koji bi želeli postati lovci na biserne školjke. Dečaci su svaki dan polivali i ronili, i tako nazirjali pluta i mišić, jer su im to bile osnove, za dugotrajno ronjenje, koje ih kasnije čeka.

U tu školu išao je i dečak po imenu Toni. On je bio tako napredan da je služio kao primer svim ostalim učenicima. Obuka u školi trajala je četiri godine. Toni je bio završio obuku i odlučio je da krene u svoj prvi lov.

Jednog sunčanog jutra pošao je Toni sa svojim drugom u jednoj maloj barci, da lovi biserne školjke. Otisnuli su se na putinu. Ploveci tako naišli su na jednu pogodnu uvalu za lov na bisere. Toni se pripremao za ronjenje. Skočio je se lanca s povedom korpom u ruci i zaronio. U vodi je skakao bez ikakve opreme. Imao je nož, karpax i korpnu za biserne školjke. U vodi se smeo zadržavati samo 25-30 sekundi. Ronio je i kada je stigao na dno počeo je da skuplja školjke. Bilo ih je vrlo mnogo i žurio je da napuni korpnu. Odjednom iza njega zasuzi voda. On se okrene i iza sebe ugleda ogromnog oktopoda. Krasni zgrabi svoju korpnu i kade da zapliva, ali ga odjednom zgrabi se ledeni pipci oktopoda.

On se grčevito opirao, ali nije mogao da se istigne iz oktopodovog zagrljaja. Njegov drug na čamcu nije ni pomisljao da je Toni u opasnosti. I on je krenuo polako sa čamcem da „ga brani“. Plovio je tako i Toni nije nikako isplivavao na površinu. Njegova briga rasla je iz trenutka u trenutak. On je nepustio čamac i zaronio. Plivao je neko vreme i u jednom trenutku ugledao je velikog mrtvog oktopoda, na dnu sa nožem u grudima. On je prepornao nož svoga druga i požurio da se vrati u čamac. Tamo je našao Tonija svog ispučenog. Prijubili su se i Toni je počeo da priča o borbi s oktopodom. Pričao je da je bio u oktopodovom zagrljaju i da ga je u jednom zgodnom trenutku ubio nožem u grudi.

Tako se Tonijev prvi lov završio kao sreća u nesreći.

Menaše Žana
Beograd

SASTAVLJENA PRIČA JEDNE GRUPE

DEČAK SAŠA, DEDA I PAS LUNJA

U jednom selu živeo dečak po imenu Saša. On je od svojih drugova dobio psa Lunju, a imao je i svog dedu jedinog staratelja i hranitelja. Dečak Saša imao je tek 10 godina. Oni su u selu bili jedni od najbogatijih ljudi. Ali jedne jeseni u tom selu zavladała je strašna kuga. Skoro sva stoka je uginula. Saša, deda i pas Lunja su potpuno osiromašili. Bližila se zima. Deda je već bio star i nije više mogao da radi. Odlučili su da pođu u grad, misleći da je to jedini izlaz. Jednog jutra oni su pošli. Saša je pomagao dedi, a Lunja je kročio put. Tog dana bio je veliki mraz. Oni su se već skoro smrzli, kad su u daljini ugledali grad. Na periferiji grada blizu šume, deda je uz pomoć unuka sagradio jednu malu kolibicu. Gradu su donorili iz šume. Da bi se izdržavali dečak je pošao u grad da potraži službu. Zaposlio se kod jednog bogataša kao služinčće. Dok je dečak radio kod bogataša deda je pripremao hranu, a pas je čuvao dedu i kuću. Naporan rad iscrpio je Sašu i zato je jednog dana zakasnio. Gospodar je bio strašno ljut. Da bi nadoknadio svoju grešku mališan je požurio da posluži gazdu. Potrčao je u kuhinju i uzeo tacnu sa domaćom i pošao prema trpezariji. Tričći naleteo

je na jednog slugu i tačna mu je izletela iz ruku. Garda je Saši još ranije pretio, da će ga otpustiti, a ovaj ispad je doprineo da to učini. Decak se tužno vraćao kući. Iznenadom brzom dolaskom unuka deda ga je zapitao za razlog ranog dolaska. Nalisan je smuždeno odgovorio da je otpušten. Teško su proveli ostatak zime.

Došlo je proleće. U grad je došao veliki cirkus. Saša je bio željan malo zabave. Kada je stigao cirkus Saša je čežnjivo gledao u cirkuski šator, ali nije imao para da plati ulaznicu. Često je prisustvovao probama. Jednog dana nije prisustvovao sanio probi, nego i nesreći. Jedan mladi igrač na trapezu padom je slomio nogu. Saša je htio da pomogne ranjeniku i zato je utrčao u arenu. Upravnik cirkusa je zapazio Sašinu okretnost i primetio da njegova visina odgovara visini ozleđenog igrača na trapezu. Pritisao je Saši i pitao ga da li bi želeo da bude član cirkusa. Saša je odgovorio da želi. Sada je za Sašu počeo novi život. Svaki dan Saša je vežbao razne vežbe na trapezu. Saša je polako napredovao zahvaljujući svojoj upornosti. Došao je dan kada je cirkus počeo da daje svoje predstave. Jedna od najuspelijih tačaka bila je tačka na trapezu.

Deda se radovao što mu se unuk zaposlio. Jednog dana pre predstave Lunja je dotrčao u cirkus evileći. Svojom

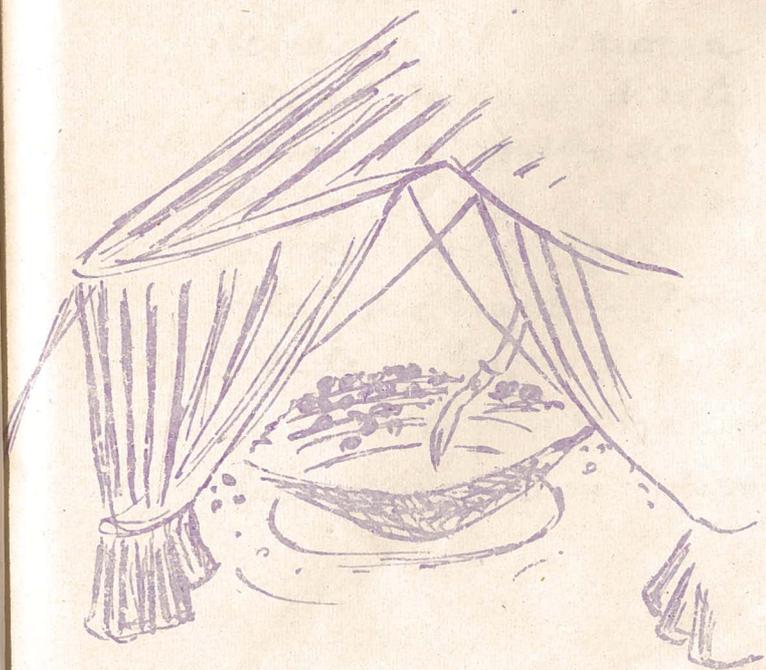
cvilenjem pas je Saši objasnio da je deda bolestan. Ova vest utrudila je dečaka. Strepeći za dedin život dečak je pošao da izvede svoju tačku. Na licu mu se odražavala nesigurnost i u jednom trenutku je izgubio ravnotežu i pao. U tom trenutku istrčala je jedna djevojčica po imenu Mela. Ona je pomogla da se Saša odnese u njei vagon.

Mela je Sašu negovala i on je mogao kroz mesec dana opet nastupati.

Čim je ozdravio pohitao je djeti. Kad je došao u holibu deda se već oporavio.

Mela i Saša su postali najbolji prijatelji. Uvek su jedno drugom pomagali. Postali su najpopularnije zvezde u tom cirkusu.

Grupa Ane Kovač

ČAROBNO OSTRVO DILANGA

Tedna plavi brod pristizao je u luku. Taj brod nosio je ime poznatog kapetana Ohila. U taj brod ukrcao se jedan omazji, crnpuvasti dečak sa svojim roditeljima, koji su naizgled bili dobroćudni ljudi. S njima je ušlo još mnogo ljudi. Brod je pustio sirenu i krenuo na svoj daleki put po Africi. Dečak se smestio na palubi, a roditelji su sedeli do njega. Dečak se zvao Tobi. Oni su tako putovali. Prošlo ih je dovoljno vreme, tako da su dobro putovali. Jednog dana sunce se sakrilo iza crnih oblaka i vetar je počeo da duva, a plavi ocean se nabusao, nastala je prava bura. Kapetan broda uznešireno je gledao ispod svojih crnih obrva u ocean i stalno je vikao na svoje mornare. Ali sve je bilo uzalud, brod je udario u jednu stenu i sav se razlupao. U ovoj velikoj nesreći svi su nastradali sem Tobija. Mali Tobi je znao da pliva i uhvatio se za jednu dasku od razlupanog broda i srećno stigao na jedno obližnje ostrvo. Za roditelje nije čuo ništa, niti je znao da li su nastradali u nesreći ili nisu. Tobi je bio strašno iscrpljen i umoran te je legao ispod jednog zelenog drveta. On je tako mirno spavao i probudio se tek drugog dana ujutro. Kada se probudio i nasmio, pošao je da vidi gde se nalazi. Onde je sve bilo prekrasno. Pored Tobija pronicale su livade, bujno i zeleno drveće, koje je privlačilo Tobija. On je išao i usput bio skupne plodove drveća. Onde mu je izgledalo

kao u naju. Bistri potocići pronicali su velikom brzinom i spuštali se u beshraj. Tobi je ogladneo i krenuo je da potraži neku hranu ili nešto da ulovi. Odjednom iznad glave proletela je divna ptica, koja mu se mnogo svidela, te nije hteo da je ulovi. Mali Tobi naprario si je luk i strelu sa kojom je pogodio mnoge ptice. Kada je ulovio jednu poveću pticu, koju je ispekao na primitivno dobijenoj vatri, slatko ju je pojio. Zatim je pošao da popije vode iz potocića i obrao je još malo voća. Ubrzo je topli cvrkut ptica usparao Tobija. Dečakove crne ruci su se zatvorile i dečak je zaspao. Ubrzo je došla noć, pa i dan, koji je doneo puni pregršt sunčevih zraka. Tobi se probudio i oselio da je ovde strašno toplo. Toga dana Tobi se kupa u potociću, jeo i lovio. Sutradan mali Tobi je odlučio da krene u šetnju po okruženju. Vrednik je bio topao i ispunjen toplinom cvrkutima ptica. Tobi je pošao raspoložen i veselo. Išao je tako i stigao do jednog udubljenja. Ušao je unutra i video da se pećina produžava i krenuo je dalje u duplju. Postajalo je sve mračnije i najзад se više nije video ni prst pred nosom. Tobi se uplašio, ali je slučajno pogledao gore i pred njim su se ukazale bezbroj ledenica i prekrasnih vajarstik dela prirode, koje su se melirale u razne boje u ovom ogromnom mraku. Sve je to bilo iznadno od kamena. Sve ovo prosto je mislo u snce mladog dečaka. Onda se završavala ova čarobna pećina. Kada je izašao iz pećine krenuo je dalje u šetnju. Odjedanput ispred njega se pokazao vodopad uz veliku buku. Tobi je sa začuđenjem posmatrao slapove kako se presijavaju na

ZUTRO U LETOVALIŠTU

Rano je jutro. Sada je tačno 6 sati i 55 minuta. Sunce se već ukazalo iza tla. Po neurednim sobama još svi spavaju. Najednom dežurni vaspitač uzima zvono i cin, cin, cin, cin.... ustajanje. Na to uopće nitko ne reagira. Ispod prozora čuje se glas mađarca. Najednom sobni starešina skoči i od jednog do drugog svahom šapne u uho "zvono je malo prije brat." Na te riječi sobnog starešine budenje počinje. Na neke čak ni to nije djelovalo. Nakon 5 minuta čuje se pištaljka koja protiv sve nesuike letovanja na fiskultu. Na igralištu se za sada nalaze dvojica-mednijih, a ostali još bukovni bez turbe izvlače se iz kreveta. Poneki su se najednom razboljeli. Sada ih se na igralištu nalazi već mnogo - 15. Čiha Mihša i Tit polazi u potragu za dezertizma i vraća se nakon nekog vremena sa uspješno obavljenom ekspedicije. Kao posljednja dvojica dolaze fiskulturni referenti. U tist njihova dolaska dvorištem se razliježe gromoglasno pješkanje popraćeno njakanjem mađarca iz susjednog dvorišta. Fiskultura počinje....

Keljan Dukić

Zagreb